

Gaudi d'hores

Narrativa eivissenca¹

per Jaume Marí Prunella

M'aturo en el temps en fragmentar, lluny,
les línies sinuoses de la mar.
La mirada transporta una fugaç
visió familiar en moviment:
sempre al costat, observava branquetes
de pi segellant una comissura
labial. Salvàvem la finor vàcua
de la terra empolsegada i els grills
esmicolaven llargues melodies
enmig del silenci tòrrid, cansat.
Un fragment, de cop, abasta l'asfalt,
miro a terra i penso en la llunyania
immediata, en allò que, de sobte,
ha esdevingut realitat: la mort.

Perquè et sé inabastable encara puc
la teva cara imaginar i el teu
esquelet fins al moll de l'os, sobtar
l'enyor amb branques de forta sentor. Frígola,
herba-sana i pi. Creuar l'arenal
i endinsar-me, foll, dins l'obscuritat
d'embravides onades en la mar
calma fins arribar a la cova. Cec,
escolto en la foscor el clam breu d'uns cossos
que demanen sortir a la superfície.

Ja no passava ningú per la terra
erma. Les parets seques dibuixaven
esquerdes d'humitat que lentament
apaivagaven el contrast d'aquella
estrafolària idea perenne
de la magnitud de totes les coses.
També al porxo s'obrien esvorancs
i res no feia pensar que la porta
mesuraria la caducitat
del temps en una ombra de solitud.

I

Em deien que calia ser a taula
més aviat de l'hora. Menjaríem
l'àpat dels àpats i potser servaríem
encara les velles tradicions,
un any més, enmig d'unes riallades
feréstegues, de gestos sincopats
i de repetides tonalitats
grises i negres que configuraven,
gairebé sempre, l'absència ínclita
d'un passat forçat a la subsistència.

II

Palmells aspres rememoraven solcs.
Mirades furtives, gairebé de classe
rebutjada, solien precedir
un petit somris amagat enmig
de la cridòria a la terrassa.
Ungles brutes marcaven el passat
en encendre una cigarreta negra
que esmorteïa la grogor dels dits
sotmesos a unes mans orfes, netes.

III

Ja no hi caminava ningú. De tant
en tant, un cotxe que ni tan sols feia
esma de seguir, alterava els sons
del silenci tal vegada trencats
pels grills com espais de diapasó.
La carretera s'havia eixamplat
—vull recordar-la més estreta, plena
d'arrels entremaliades que la
creuaven de banda a banda—. Els pins
solien provocar aixopluc enmig
de la desídia i l'acabament
d'un temps obligat que maldava, en finir,
per un regrés fugaç. Fredor de mar
era el que volia, un cop els adéus
obrien el desig de la memòria.

1. Aquests deu poemes tanquen el cicle iniciat fa tretze anys sota el títol «Gaudi d'hores. Harmonia eivissenca». La revista *Eivissa* els va publicar al número 32 de l'any 1998 amb una magnífica il·lustració d'en Josep Marí.

Tot m'era indiferent sota l'excusa de la innocència. Tot conservava aquell traç d'èxode molt vulnerable per qui mirava i ni tan sols atenia raons diverses i convenientes. Al cap d'un temps, passada la quietud, el món giravoltà i l'ull demanà presències fugisseres acordant passat i futur, i tot prengué caire nou en aïllar en el present grans parets folrades de calç. La raó aleshores pertanyia a l'àmbit d'una mirada nova, escrutadora d'aquells minúsculs fantasmes: ideal d'un assaig ebri de civilitat, com gairebé tot.

S'establí perfecta geometria –gaudi conceptual après dels llibres–, imatge estàtica perseverant en el decurs de petits fragments àvids d'escadussera vida amatent a les marjades i a l'esplendor sacra de la flor de l'ametller. Pensaments esquerps confrontaven vida i estètica i un altre cop vida quan els sacs plens de fruit malmenaven l'equivalència i jutjaven què calia pesar.

Distribució perfecta emmagatzema l'hàbitat natural per confluïr a dues passes de la terra càlida en històrica visió anacrònica tan sols pensada, i no em parleu ja d'ànimes romàntiques, per aquells que no gosen bescanviar el present. Un petit pòsit de la memòria enmig de l'asfalt massa temps trepitjat esdevindrà, oh! esperit sinuós, finitud de la vida i frontera del desig.

Cafè de Can Tirorit

Uns quants metres després de la cruïlla la carretera empelta solitud d'hores guanyades. Si vols, podem prendre un cafè tot contemplant, indiscrets, el brogit dels estranys que ja no ho són enmig del lent trepig dels qui també seuen amb una tassa davant seu. I podem bescanviar fonaments crítics amb l'eloquència dels mots i observar amatents com els sorprenents mots de la remor que ens envolta acullen, sense saber-ho, el mateix discurs.

Només hem pujat tres graons. Un cafè ha suscitat el pretext de l'escolta. ■

PEP TONI

